

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број седам

Jeff Pippenger

2025-12-09

Број седам

У првих неколико чланака укључили смо одломак из Чежње векова који говори о томе како је Христос ситничавим Јеврејима изнео причу о винограду. Прича о песми о винограду уједно је и песма Мојсијева и Јагњетова коју пева сто четрдесет и четири хиљаде, а надахнуће нас обавештава да „песма“ у пророштву представља „искуство“. Сто четрдесет и четири хиљаде иду за Јагњетом куд год Он пође, стога ће проћи кроз исто искуство кроз које су прошли Христос и Мојсије. Христос, као омега пророчке историје древног Израиља, и Мојсије, као алфа пророчке историје древног Израиља, обојица су живели у упоредним раздобљима када је један ранији заветни народ био остављан по страни, а један нови заветни народ бивао изабран. Сто четрдесет и четири хиљаде певају песму Мојсијеву и Јагњетову тиме што проживљавају историју у којој један ранији заветни народ бива остављен по страни — док Господ ступа у завет са Својим коначним заветним народом.

У пророчком смислу, када је Христос износио причу, то је у складу са Петровим обраћањем зановетљивим Јеврејима на Педесетницу. У последњој кризи, Исус, изnoseћи причу зановетљивим Јеврејима, представља оне који певају песму о винограду пијаницама Јефремовим. Петар на Педесетницу износи исту песму, само што је пева у кључу Јоиља. Песма о винограду јесте песма о народу некадашњег завета који бива разведен у исто време када се народ новог завета венчава са Господом. Девице које су биле разочаране и ушле у време одлагања чекале су свадбу, а савршено испуњење било би да оне чекају запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде.

Књига пророка Јои́ла започиње тиме што у свом првом поглављу описује како су виноград Божји опустошили они који пију вино и силовито пиће, којима је „младо вино“ ускраћено од уста њихових. Чим је Исус обавестио Јевреје да ће им се царство узети и дати скупини виноградара који ће доносити истинске плодове винограда, Исус је променио ток излагања и навео камен угаони у храму који је био одбачен, али коме је било одређено да постане камен завршни. Почетак је требало да се понови на крају, и када се ова истина изнесе, она се представља као „чудесна“.

„Правило првог помињања“ у Божјој Речи показује нам да је, пошто Јоил најпре говори о уништењу винограда, то главна тачка његовог сведочанства. Јоил није усамљен, јер сваки велики пророк започиње своје сведочанство обраћајући се гресима и изгубљеном стању Израиља.

У Исаији двадесет осмом „људи подсмевачи који владају“ „Јерусалимом“ представљени су као „пијаници Јефремови“ и као „венац охолости“. „Венац“ представља вођство, а „охолост“

представља сатански карактер.

Пијанци су супротстављени остатку („преостатку“) који постаје Божји „венац“ славе, јер за време позне кише Господ успоставља Своје „царство славе“, као што је то предображено тиме што је Он на крсту успоставио „царство благодати“. Царство благодати на крсту представља праслику царства славе при недељном закону.

Позна киша започела је 9/11, када су такође започели запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде и суд живима. У време запечаћења изливање Светога Духа започело је 9/11, када је Исус удахнуо неколико капи. То је темељ, а изливање Светога Духа при Поноћном поклику јесте вршни камен. „Чудесно“ је симбол раздобља изливања Духа од „9/11 до недељног закона“.

Упоредна, а ипак супротна симболика „круне“ као представе вођства изложена је у извештају из двадесет осмог поглавља Исаије, када су пијанице које владају Јерусалимом заобиђене и вођство Божје цркве дато остатку. То илуструје причу о винограду. Круна пијанице бива уклоњена, а сто четрдесет и четири хиљаде тада су круна која представља Христово царство. Исаија учи исту истину у двадесет другом поглављу, када је Севна бачен у далеку земљу и замењен Елијакимом. Било да су то пијанице Јефремове или Севна у двадесет другом поглављу, обоје представљају вођство Божјег народа некадашњег завета које је заобиђено.

Захарија поистовећује Тријумфални улазак, који је уједно и Поноћни поклич, а стихови који следе сагласни су са Исаијом, јер Божји народ означавају као круну.

Радуж се веома, кћери Сионска; подвикуј, кћери Јерусалимска: ево, Цар твој иде к теби; праведан је и спасава, кротак, и јаше на магарцу, и на магарету, младунчету магарице. И истребићу кола из Јефрема, и коња из Јерусалима, и бојни лук биће истребљен; и он ће казивати мир незнабошцима; и власт његова биће од мора до мора, и од реке до крајева земље.

А и тебе, крвљу твога завета пустио сам твоје сужње из јаме у којој нема воде.

Вратите се у тврђаву, сужњи наде; и данас објављујем да ћу ти узвратити двоструко; кад натегнем Јуду себи као лук, напуним лук Јефремом, и подигнем синове твоје, Сионе, против синова твојих, Грчка, и учиним те као мач јунака.

И Господ ће се показати над њима, и стрела његова изаћи ће као муња; и Господ Бог затрубиће у трубу, и поћи ће с вихорима јужним. Господ над војскама браниће их; и они ће прождирати и покорити праћкасто камење; и пити, и викати као од вина; и напуниће се као чаше, и као углови олтара. И Господ Бог њихов спашће их у онај дан као стадо народа свога; јер ће бити као камење на круни, подигнуто као застава над земљом његовом. Јер колика је доброта његова, и колика је лепота његова! жито ће развеселити младиће, и ново вино девојке. Захарија 9:9–17.

Једанаести стих (9/11) каже: „А и теби, крвљу завета твога послах сужње твоје из јаме у којој нема воде.“ Христос је потврдио завет с многима за једну седмицу, а та је седмица

отпочела приликом Његовог крштења. Три и по године Христос је ходио међу људима, а у завршном раздобљу тих три и по године Христос је испунио Захаријино пророштво које је указивало на свечани улазак Месије у Јерусалим. Поноћни поклич отпочео је раздобље које је водило ка Христовој смрти, погребу и васкрсењу. Христово крштење представља Његову смрт, погреб и васкрсење, тако да су почетак и завршетак раздобља од три и по године исти.

Христово крштење представља праслику 11. септембра, а 11. септембар означава почетак раздобља које се завршава недељним законом. Дана 11. септембра позни дажд почео је да ромиња, а код недељног закона излива се без мере, као што је то прасликовито приказано тиме што је Христос дунуо на ученике неколико капи дажда унапред, пре изливања на Педесетницу.

Захарија 9:11 усклађује се са 9/11, а такође и са Поноћним покличем, који води ка закону о недељи. На 9/11 лаодикијска порука је дошла као садашња истина, као што је то учинила 1856. и 1888. године. Лаодикијска порука дата је људима који нису свесни да су мртви. Они су у „јами“ без поруке позног дажда, јер њихова јама нема воде. Када би Лаодикија само одговорила на куцање на њиховим срцима, Господ би их подигао из јаме, јер док се време милости не затвори при закону о недељи, они су „заробљеници наде“.

А и тебе, крвљу завета твога послах напоље сужње твоје из јаме у којој нема воде.
Вратите се у тврђаву, сужњи наде; још данас објављујем да ћу ти вратити двоструко.
Захарија 9:11, 12.

11. септембар је оснажио поруку која је стигла 1989. године. Та порука је порука трећег анђела, али у структури и терминологији милеритског реформног покрета, 1989. година означила је долазак првог анђела. Порука првог анђела била је оснажена 11. августа 1840. године испуњењем пророчанства које се односило на ислам, и она указује да ће долазак трећег анђела 1989. године бити оснажен испуњењем пророчанства које се односи на ислам.

Када се пророчанство о исламу потврдило 11. августа 1840, анђеол из Откривења 10 сишао је, чиме је предобразио силазак анђела из Откривења 18 на 11. септембар. Оснажење првог анђела 1840. године, као и оснажење другог анђела 1844. године, обоје предображавају оснажење трећег анђела на 11. септембар. 18. јул 2020. био је долазак другог анђела, као што је то предображено првим разочарањем милерита 19. априла 1844. Историје оба оснажења, првог и другог анђела милеритске историје, а такође и историја оснажења трећег анђела на 11. септембар, пружају сведочанства о оснажењу поруке Поноћног вапаја која је дошла у јулу 2023.

Период запечаћења почиње 11. септембра и завршава се недељним законом. Он почиње тиме што Христос удахњује неколико капи позног дажда, а завршава се језицима огњеним који носе поруку свету на Педесетницу. Петар је Педесетницу означио као испуњење Јоила. Пошто је то тако, тиме се утврђује да је и Христово дисање било испуњење Јоила, јер педесетничко раздобље има одређен почетак и завршетак који показују да је алфа такође и омега. На дан Христовог васкрсења принесен је принос првине јечма, а педесет дана касније, на Педесетницу, уздигнут је принос првине пшенице. 11. септембар предочава

Поноћни поклич који долази непосредно пре недељног закона и води ка њему. Савршено испуњење представе Поноћног поклича из Захарије 9:9 јесте период после јула 2023.

Радуж се веома, кћери Сионска; подвикуј, кћери Јерусалимска: ево, цар твој иде к теби; праведан је и спасава, понизан и јаше на магарцу, и на магарету, младунчету магарчеву. Захарија 9:9.

Тако се Захарија слаже са Исаијиним представљањем Божјег народа као круне, али додаје да је круна уједно и застава, када је записао: „јер ће они бити као камење у круни, подигнуто као застава над земљом његовом“, а Захарија даље одјекује радост повезану са Јоилевим симболима „жита“ и „новога вина“, говорећи: „жито ће развеселити младиће, и ново вино девојке“. Док разматрамо извештај о пијаницама Јефремовим у двадесет осмој глави, запазите да је то библијска глава која поистовећује „починак и освежење“. Ово је један од главних одломака у Светом писму у вези са позним даждом, те ове Јефремове пијанице морају бити исти пијанци о којима говори Јоил.

Тешко венцу охолости, пијаницама Јефремовим, чија је славна лепота цвет који вене, што је на врху плодне долине оних које је вино савладало! Гле, Господ има једнога моћнога и силнога, који ће као бура од града и пропастна олуја, као бујица силних вода што се преливају, руком оборити на земљу. Венац охолости, пијанице Јефремове, биће погажен ногама; и славна лепота, што је на врху плодне долине, биће цвет који вене, и као рано воће пре лета, које онај што га угледа, док му је још у руци, одмах поједе. У тај дан Господ над војскама биће венац славе и дијадема красоте остатку народа свога, и дух суда онеме који седи на суду, и снага онима који битку враћају до врата. Али и ови посрћу од вина, и од жестока пића с пута скрећу; свештеник и пророк посрћу од жестока пића, вино их је обузело, с пута скрећу од жестока пића; греше у виђењу, спотичу се у суђењу. Јер су сви столови пуни бљувотине и нечистоте, те нема места чиста. ...

Застаните и задивите се; вичите и кличите: пијани су, али не од вина; посрћу, али не од жестока пића. Јер је Господ излио на вас дух дубока сна, и затворио је ваше очи; пророке и ваше кнезове, видиоце, покрио је. И свака вам је визија постала као речи запечаћене књиге, коју дају онеме који је учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Не могу, јер је запечаћена. И књига се даје онеме који није учен, говорећи: Читај ово, молим те; а он каже: Нисам учен.

Зато Господ рече: „Пошто ми се овај народ приближава устима својим и уснама својим ме поштује, а срце своје удаљио је далеко од мене, и страх њихов према мени научен је по заповести људској, зато, гле, учинићу опет чудесно дело међу овим народом, чудесно дело и дивоту; јер ће мудрост његових мудраца пропасти, и разум његових разумних сакриће се. Тешко онима који дубоко скривају намеру своју од Господа, и дела су им у тами, и говоре: Ко нас види? и ко нас зна? Заиста, ваше извртање ствари наопако сматраће се као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи онеме који га је начинио: Није ме начинио? или ће саздано рећи онеме који га је саздао: Није имао разума?“ Исаија 28:1–8; 29:9–16.

Господ ће учинити „чудесно дело“ међу пијаницама Јефремовим тако што ће им одузети мудрост и разум, управо она два чиниоца која су повезана са разумевањем умножења знања када се пророчка порука отпечати. Мудри су ти који разумеју. Део „чудесног дела“ јесте уклањање знања које Лав из племена Јудина отпечаћује из умова пијаница Јефремових. Раздвајање мудрих и злих део је Господњег „чудесног дела“. То је вечно јеванђеље. Пошто је Христос повео ситничаве Јевреје кроз причу о винограду и тако их навео да сами изрекну сопствену осуду, поставио им је питање из Псалма 118:

Камен који одбацише зидари постаде глава од угла. То је дело Господње; дивно је у нашим очима. Ово је дан који створи Господ; радоваћемо се и веселићемо се у њему. Псалми 118:22–24.

Господ треба да изврши „чудесно дело и чудо“ над пијаницама Јефремовим, а то укључује и одузимање њихове способности да препознају истину. „Камен угаони“ чудесан је у очима оних који поседују Јоилово „ново вино“.

Пијанице не могу да читају књигу која је запечаћена, било да је реч о вођству представљеном као „учено“ или о мирјанима представљеним као „неучено“. Пијаницама је немогуће да исправно разумеју пророчко сведочанство Писама, представљено као „књига која је запечаћена“. Пијанице су такође двапут означене као оне које су „скренуле с пута“. И ово је поново забележено у двадесет осмом поглављу Исаије, изузетном библијском одломку о позном дажду, где Исаија указује на „починак и окрепљење“ које пијанице нису хтеле да чују. „Починак и окрепљење“ јесте порука, јер се може чути.

То пијанство уклонило је пијанце са пута Јеремијиних „старих стаза“, које су „пут“ по коме треба ходити и наћи позни дожд, који Јеремија представља као „починак“. Одбацивање вести о позном дожду од стране Јефремових пијанаца посебна је тема Божје Речи. Они су пијани зато што су одбили да се врате темељној историји, која пружа нацрт за историју сто четрдесет и четири хиљаде, што је историја позног дожда.

„Чудесно дело“ које се извршава над пијаницама Јефремовим збива се за време изливања позног дожда. Током позног дожда испитна порука производи две класе богопоклоника, које су приказане „вином“ којег се причешћују. Безбожни су одбили да своју пророчку примену заснују на линијама свете историје, а они који примењују методологију „заповест на заповест“ из Исаије двадесет осме учествују у „новом вину“. Пијанство безбожних испољава се у њиховој неспособности да разумеју пророчанство, а њихово слепило проузроковано је неспремношћу да се врате темељним старим стазама. Исус је прекорио ситничаве Јевреје питајући да ли су икада читали о камену који бива одбачен, а постаје глава од угла.

Камен који постаје глава од угла представља да се пророчка истина, по којој се темељ или угаони камен понавља у завршном камену, умножава. Камен алфа уједно је и камен омега. Основно пророчко начело које успоставља и подупире методологију реда за редом, (која је методологија позне кише), јесте да почетак нечега осликава крај нечега. Основно пророчко начело у милеритском покрету било је начело дан за годину, које је било потврђено када је

анђео из Откривења десет сишао. Основно пророчко начело у покрету сто четрдесет и четири хиљаде јесте да почетак осликава крај, што је било потврђено када је анђео из Откривења осамнаест сишао.

Божја пророчка Реч је веома детаљна у свом објашњењу чинилаца повезаних са позним даждом. Једна од тих чињеница јесте да пијанице Јефремове нису способне да препознају позни дажд, а то је било предочено Јеврејима који су Петру наговештавали да су ученици пијани. Главно начело методологије непосредно је изложено као Алфа и Омега, изнова и изнова у Божјој Речи, али им је Реч била запечаћена. Методологија, главно пророчко правило и вест о позном дажду јесу неке од посвећених тема у пророчној линији историје која је представљена као „чудесно дело.“

И опет ми дође реч Господа над војскама говорећи: Овако вели Господ над војскама: ревновао сам за Сион великом ревношћу, и за њ ревновах с великом јарошћу. Овако вели Господ: вратих се на Сион, и наставаћу усред Јерусалима; и Јерусалим ће се звати град истине, а гора Господа над војскама света гора. Овако вели Господ над војскама: још ће седети старци и старице по улицама Јерусалимским, сваки са штапом у руци од велике старости. И улице градске биће пуне дечака и девојчица који ће се играти по његовим улицама.

Овако вели Господ над војскама: ако то буде чудесно у очима остатка овога народа у ове дане, хоће ли бити чудесно и у мојим очима? говори Господ над војскама. Овако вели Господ над војскама: ево, ја ћу спасти свој народ из источне земље и из западне земље; и доведићу их, и наставаћу усред Јерусалима; и биће ми народ, и ја ћу им бити Бог, у истини и у правди. Овако вели Господ над војскама: нека вам руке буду крепке, вама који у ове дане слушате ове речи из уста пророка, који беху у дан када беше положен темељ дому Господа над војскама, да се сазида храм. Јер пре ових дана не беше наднице за човека, нити наднице за живинче; нити беше мира ономе који излажаше или улажаше због невоље, јер пустих све људе, свакога против његовога ближњега. Али сада нећу бити према остатку овога народа као у пређашње дане, говори Господ над војскама. Захарија 8:1–11.

Захарија каже: „Нека вам руке буду јаке, вама који у ове дане слушате ове речи из уста пророка, који беху у дан када се полагаше темељ дому Господа над војскама, да би се храм саградио.“ Оно што јача Божји народ јесте порука о темељу који постаје угаони камен. Та порука гласи да се милеритска историја понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде.

Христос пита: „Ако је то чудесно у очима остатка овога народа у ове дане, да ли би требало да буде чудесно и у мојим очима?“ То питање одређује пророчки период Божјег „чудесног дела“, које је предмет сваког пророка, али такође одређује и време када се лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде мења у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. То је иста тачка као и она у којој су они запечаћени, и иста тачка у којој се покрет мења из војујућег у победоносни, што је такође место на коме се дело сједињавања божанства са човечанством међу овом групом људи довршава, док се светилиште заиста чисти. Ово се може препознати у стиховима, јер је пророчка историја представљена

Његовим „чудесним делом“ чудесна у Божјим очима и у очима остатка, а „око у око“ је симбол јединства. Јединство које је овде представљено говори о запечаћењу Божјег народа који следи Јагње куда год Оно пође, који су достигли тачку на којој би радије умрли него сагрешили и погрешно представили Христов карактер.

Михеј темељну историју древног Израиља означава као „дивна дела“.

Као у дане изласка твога из земље египатске показашу му чудесне ствари. Михеј 7:15.

„Чудесна дела“ су темељна историја која је „чудесна“ зато што се та темељна историја понавља у завршној историји, представљеној завршним каменом. „Чудесна дела“ су историја која почиње каменом угловним, а завршава се „завршним каменом“. Његова „чудесна дела“ показала су се у историји Мојсија и поновила у историји Христа. Мојсије је био камен угловни, а Христос завршни камен. Мојсије је пророчки алфа, а Христос омега.

„Почевши од Мојсија, самог Алфе библијске историје, Христос им је у свим Писмима излагао оно што се односи на Њега.“ Чежња векова, 797.

Мојсије је поучавао, а Петар је на Педесетницу употребио Мојсијеве речи да покаже да је Мојсије био праслика Христа.

Али Бог је тако испунио оно што је унапред објавио устима свих својих пророка, да ће Христос пострадали. Покајте се, дакле, и обратите се, да се избришу ваши греси, да дођу времена окрепљења од лица Господњег; и да пошаље Исуса Христа, који вам је раније проповедан: кога небо треба да прими до времена обновљења свега, о чему је Бог говорио устима свих својих светих пророка од постања света. Јер Мојсије заиста рече оцима: Пророка ће вам Господ Бог ваш подигнути од браће ваше, као мене; њега слушајте у свему што вам каже. И догодиће се да ће се свака душа, која не послуша тога Пророка, истребити из народа. А и сви пророци од Самуила и они после њега, колико год их је говорило, такође су најавили ове дане. Дела апостолска 3:18–24.

Мојсије као алфа и Христос као омега били су утврђени Петровим другим сведочанством о Мојсију при пентекостном изливању, и тиме Петар наглашава и означава да је примарна саставница поруке позне кише (и спора који је против ње покренут) пророчки принцип „алфа и омега“. Тај принцип је за сто четрдесет и четири хиљаде оно што је у милеритској историји био принцип година/дан. Принцип „алфа и омега“ јесте принцип „да темељ постаје крајеугаони камен“, то су начела „Мојсија и Јагњета“; и стога је надахнућем означен као један од стихова у песми о винограду, која је уједно и песма Мојсија и Јагњета.

Почетак и свршетак који су представљени различитим пророчким линијама представљају историју у којој Бог извршава Своја „чудесна дела“, и светлост која се износи препознавањем онога што симбол „чудесних дела“ представља јесте оно што преображава Лаодикејца у Филаделфијца, те тако он постаје камен у храму који се зида, као што је милеритски храм био зидан 46 година, све до 22. октобра 1844, када је Господ изненада дошао у Свој храм.

Ако сте, дакле, окусили да је Господ благ. Приступајући к Њему, живом камену, који људи, истина, одбацише, али који је од Бога изабран и драгоцен, и сами се, као живо камење, зидајте у дом духовни, у свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. Зато и стоји у Писму: Ево, полажем на Сиону камен крајеугаони, избрани, драгоцени; и ко верује у Њега неће се постидети. Вама, дакле, који верујете, Он је драгоцен; а онима који су непокорни: камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, и камен спотицања и стена саблазни за оне који се спотичу о Реч, будући непокорни; на то су и одређени. А ви сте род избрани, царско свештенство, народ свети, народ задобијен, да објавите врлине Онога који вас је позвао из таме у своју чудесну светлост; ви који некада не бисте народ, а сада сте народ Божји; који не бисте помиловани, а сада сте помиловани. 1. Петрова 2:3–10.

Бити позван у Његову чудесну светлост означава време када је позив упућен, јер путоказ из 1888. године, који је по надахнућу поравнат са Корејевом побуну у алфа-историји Мојсија, када се пренесе у последње дане, поравнава се са 11. септембром, када лаодикијска порука стиже са трећим анђелом према надахнућу. Лаодикијци су у пророштву „слепи“, што значи да су у тами, и позив да се изађе из таме отпочео је када је лаодикијска порука стигла 1856, 1888. и 11. септембра. На 11. септембар „позив да се изађе из таме“ није био само позив да се разуме светлост анђела из Откривења осамнаест, већ и позив слушаоцу у саму историју у којој ће Божја „чудесна дела“ наћи своја савршена испуњења.

У току протекле три деценије више пута је показано да је пророчка дефиниција „вечног јеванђеља“ историја у којој се отпечаћује једна пророчка истина, која покреће тростепени процес испитивања, са две одлике разликовања у та три испита. Прва два испита су по својој природи различита од трећег, јер је трећи лакмус-проба која показује да ли сте положили први и други испит. Друго разликовање у вечном јеванђељу јесте то што морате положити садашњи испит да бисте били укључени у следећи испит.

Историја „чудесних дела“ уједно је и историја у којој „вечно јеванђеље“ достиже свој врхунац, јер час суда који објављује први анђеол и који је поистовећен са вечним јеванђељем налази своје савршено испуњење почев од 9/11. Суд на који су Милерити били упозоравани био је 22. октобар 1844, када су се врата затворила у причи о десет девојака, чиме је био унапред осликан недељни закон, када се врата поново затварају у причи о десет девојака. 9/11 објављује да час Божјег извршног суда почиње код недељног закона, исто као што су Милерити објављивали да је час истражног суда започео 22. октобра 1844.

Од 11. септембра до недељног закона протеже се период који је представљен као „Божја чудесна дела“, и као темељни камен који постаје „глава од угла“, и као „педесетничко раздобље“, и као „друго поглавље Авакумово“, и као „време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде“, и као „време кушања слике звери“, и као „вечно јеванђеље“, и као „света историја од 1840. до 1844. године“, и као историја „десетог поглавља Откривења“, и као „историја од Христовог крштења до Његове смрти“.

Istorija predstavljena u fraktalu Njegovim krštenjem započela je period od 2520 dana koji se završio na krstu. Hristovo krštenje predstavljalo je Njegovu smrt, pogreb i vaskrsenje, što se

doslovno ispunilo na kraju 1260 dana.

Када је Свети Дух сишао при Христовом крштењу, то је представљало силазак анђела из Откривења осамнаестог 11. септембра. Хиљаду двеста шездесет пророчких дана касније, догађаји симболизовани крштењем били су дословно испуњени на крсту. Историја од крштења до крста садржи симболичну алфа-историју која се на крају тог раздобља дословно испуњава. Алфа и омега историје јесу фрактали целокупне свеукупне историје. Историја од крштења до крста јесте „чудесна дела Божја“, а та историја је такође представљена „Христовим крштењем“, као и Његовом дословном „смрћу, погребом и васкрсењем“, па стога и „крштењем древног Израиља на Црвеном мору“, а такође и „крштењем осам душа током историје Ноја“. Сва та раздобља представљају историју Његових „чудесних дела“.

Када је реч о броју 8 као симболу васкрсења, управо је тих осам душа у ковчегу прво помињање броја осам као симбола; а према правилу првог помињања, сви пророчки детаљи налазе се у том првом помињању. Тих осам душа прелазе са старе земље на нову земљу, зар не?

Тих осам душа преживело је време кише, али сви који су одбацили опоменујућу вест о киши умрли су, зар не? Тих „8“ душа које одлазе на нову земљу, а које су представљене историјом одбачене опоменујуће вести, затворених врата, кише и нове земље, прошле су кроз диспензациону промену из старог света у нови свет.

Промена раздобља која обележава осам душа, које су сто четрдесет и четири хиљаде, јесте прелаз из Лаодикије у Филадельфију, што је уједно и прелаз из ратујуће цркве, састављене од пшенице и кукоља, у победоносну цркву, састављену само од првина приноса пшенице који се подиже као заставни принос да га сав свет види, слично призору усамљене лађе на бурним водама. Ти људи су 8 који је од 7, а историја преласка ковчега и преласка преко Црвеног мора обе су илустрације Његових „дивних дела“.

Те душе су оне које су васкрсле у испуњењу Откривења 11:11. Они су народ Божјег савеза, представљен својим оцем Авраамом, који је носио знак савеза кроз обрезане које је требало да се изврши осмога дана.

Све ове линије представљају исти временски период, а тај временски период почиње темељима 11. септембра и завршава се недељним законом. 11. септембар је темељни камен, а недељни закон је завршни камен. У историји поновне изградње Јерусалима у време Немије и Јездре темељ је био довршен током историје првог указа, а сам храм био је завршен знатно пре трећег указа. У милеритској историји темељи су били постављени у мају 1842. године, када је објављена карта за 1843. годину. Милеритски храм требало је да се зида четрдесет и шест година, од 1798. до 1844. Пре 22. октобра 1844. милеритски храм био је довршен, а завршни камен био је Поноћни поклич. Када је Поноћни поклич достигао свој завршетак 22. октобра 1844, алфа и трећи указ из 457. пре Христа нашли су своју противслику у омеги 1844. године. 457. пре Христа као алфа 2300 година, и 1844. као омега. Оба су иста на једном нивоу, јер су и указ и анђео поруке, и обоје су праслика недељног закона, где ће бити издат указ и где ће порука трећег анђела нарасти у силан поклич.

Од 457. године пре Христа до 408. године пре Христа, Данило је означио четрдесет и девет година као временско раздобље у коме ће Јевреји завршити градњу: „улица ће се опет сазидати и зид, и то у тешка времена.“

Знај, дакле, и разуми: од изласка заповести да се обнови и сазида Јерусалим до Месије Кнеза биће седам седмица и шездесет и две седмице; трг ће опет бити сазидан и зид, и то у тешка времена. Данило 9:25.

457. пре Хр. и 1844. година јесу алфа и омега пророчанства о 2300 година. Обе предсказују закон о недељи, јер као алфа и омега оне су исте, а разочарање из 1844. надахнућем је усклађено са разочарањем крста. Ако 1844. година представља крст, а представља, онда то чини и њен алфа-пандан (457. пре Хр.). Период од 1844. до 1863. године приказује процес испитивања трећег анђела. Тај процес испитивања представљен је са 49 година између трећег декрета, декрета о закону о недељи, и довршења дела улице и зида које се одвија у тешком времену.

Од 457. пре Хр. до 408. пре Хр. јесте алфа-историја 2300 година, која илуструје омега-историју од 1844. до 1863. Те две историје илуструју историју сто четрдесет и четири хиљаде након што буду запечаћени при недељном закону, па све док се не затвори време људске милости. Дело сто четрдесет и четири хиљаде јесте да позову мушкарце и жене натраг на „старе стазе“, што Исаија приказује као обнављање древних развалина, а што Јеремија препознаје као стазу која води ка поруци позног дажда. „Зид“ је закон Божји, који ће сто четрдесет и четири хиљаде представити целом свету као заставу. То ће се одиграти у тешким временима трећег јаука ислама, јер је ислам тај који гневи народе. Дело и тешка времена трају све док Михаило не устане.

Дакле, ако можете да видите да је период од 457. године пре Христа до 408. године пре Христа пророчки период који је започео трећим указом и који је предсказивао један пророчки период што је започео 1844. године доласком трећег анђела и завршио се 1863. године, онда можете увидети да их њихова повезаност са пророчанством о 2300 година, било као почетну тачку било као крајњу тачку, препознаје као алфу и омегу у њиховом међусобном односу. Тешка времена Немијина приказују тешко време које води до Грађанског рата и обухвата га. Период од четрдесет и девет година у алфа-историји представља период од 19 година у омега-историји. Тај период од 19 година такође је био представљен са 19 година на почетку 65-годишњег пророчанства Исаије.

Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Ресин; и за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити, да не буде народ. Исаија 7:8.

Исаија је изнео ово пророштво 742. године пре Христа, а 19 година касније, 723. године пре Христа, северно царство је одведено у ропство на 2520 година, које су се окончале 1798. године. Тих 19 година од 742. године пре Христа до 723. године пре Христа одговарају 19 годинама од 1844. до 1863. године, јер првих 19 година представљају алфу овог пророштва, а последњих 19 омегу. У историји тих 19 година зли цар Ахаз био је суочен од стране Исаије са поруком позног дажда, представљеном у осмом стиху као поруком о „седам времена“.

Ахаз је одбацио ту поруку, као што је то учинио и лаодикијски милеритски адвентизам 1863. године.

Током тог раздобља, Ахазов првосвештеник је посетио Асирију, донео натраг нацрт њиховог паганског храма, а Ахаз је дао да се он сагради у дворишту Божјег храма. Ова линија је паралелна са причом о непослушном пророку коме није било допуштено да се у Јуду врати истим путем којим је дошао, али је то ипак учинио и био преварен од лажног и неистинитог пророка, што представља повратак отпадничкој протестантској методологији да би се сакрило од милеритског разумевања „седам времена“, у класичном испуњењу речи о псу који се враћа својој сопственој бљувотини.

То се збивало док је грађански рат између северног царства и јужног царства отпочињао, те је тако представљало грађански рат у Сједињеним Државама када је раздобље од 19 година било поновљено. 742. пре Хр. до 723. пре Хр. представља раздобље од 19 година, од 1844. до 1863, које представља раздобље од недељног закона до завршетка времена милости. Историја од 11. септембра до недељног закона јесте историја испита иконе звери унутар Сједињених Држава, која се умножава у светском испиту иконе звери, почев од недељног закона. Из тог разлога, раздобља од 19 година која представљају недељни закон до завршетка времена милости, такође представљају историју од 11. септембра до недељног закона, што је историја Његових „чудесних дела“.

Наставићемо у следећем чланку.

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечији, каква је то пословица коју имате у земљи Израилевој, говорећи: Дани се одуговлаче, и свако виђење пропада? Зато им реци: Овако говори Господ Господ: учинићу да престане та пословица, и неће је више употребљавати као пословицу у Израилу; него им кажи: Дани су близу, и испуњење свакога виђења. Јер више неће бити никаквога таштога виђења нити ласкавога гатања усред дома Израилева. Јер ја сам Господ: говорићу, и реч коју ћу изговорити збиваће се; неће се више одуговлачити; јер ћу у ваше дане, доме одметнички, изговорити реч и извршити је, говори Господ Господ.

И опет ми дође реч Господња говорећи: Сине човечји, ево, дом Израилев говори: Визија коју он гледа односи се на многе дане који ће доћи, и он пророкује о временима која су далеко. Зато им реци: Овако говори Господ Бог: Ниједна се од мојих речи више неће одлагати, него ће се извршити реч коју сам изговорио, говори Господ Бог. Језекиљ 12:21–28.